

Forbavselse, og inde i Dagligstuen begyndte Papegøjen at skrike og baske med Vingerne.

Ude af sig selv af Sindsoprør gav Provsten sig til at vandre frem og tilbage over Gulvet. Da han efter et Par Minutters Forløb vendte tilbage, stillede han sig op foran Kapellanen og betragtede ham med et Blik, der flammede under de mørke Brynduske som Lyn bag en Uvejrssky.

„Jeg haaber,“ — sagde han med endnu stærkt skælvende Stemme, — „jeg haaber, Hr. Pastor Hansted, at De tilfulde forstaar mine Bekymringer med Hensyn til den Sag, jeg her nævnede . . . Jeg vil ikke skjule for Dem, at ogsaa her i Sognet har jeg begyndt at spore en Gæring, en udskejjende Tendens, som det gælder om uden Skaansel at kvæle i Fødslen. En vis Væver Hansen, en lige saa uvidende som fræk Person, der er det sørgelige Produkt af denne saakaldte Højskolebevægelse, har i de sidste Aaringer forsøgt at skabe en Slags Revolutionsparti her i Menigheden, en Flok af Skrydere og Ignoranter, der vover aabenlyst at sætte sig op imod mig og ved alle Slags Optøjer søger at forstyrre Freden i Menigheden. Men jeg taaler ikke sligt! Jeg føler det som min Pligt med ubønhørlig Strenghed at kue denne Oprørsaad, og jeg forventer, Hr. Hansted, at jeg fremtidig ogsaa tør stole paa Deres Bistand i saa Henseende. Det er i det hele mit Haab, at vi i alt væsentligt skal kunne forstaa hinanden, saa vor fælles Virken her kan blive Gud Herren til Ære og Menigheden til Velsignelse!“

„Jeg har intet højere Ønske,“ svarede den unge Mand bevæget og saae mod Gulvet.

„Derom var jeg ogsaa overbevist,“ vedblev Provsten, synlig tilfreds med Kapellanens Svar. „Alligevel er jeg glad ved at høre Bekræftelse derpaa af Deres egen Mund. . . . Jeg tvivler i det hele ikke om, at vi ved gensidig Imødekommenhed skal komme til Rette med hinanden.“